

Republica Moldova
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIE
DE INADMISIBILITATE

a sesizării nr. 164g/2025

privind excepția de neconstituționalitate a articolului 266 din Codul penal, în redactarea anterioară Legii nr. 35 din 2 martie 2023

(părăsirea locului accidentului rutier)

CHIȘINĂU
23 octombrie 2025

Curtea Constituțională, judecând în componența:

nei Domnica MANOLE, *Președinte*,
dlui Sergiu LITVINENCO,
dlui Ion MALANCIUC,
nei Viorica PUICA,
dlui Nicolae ROȘCA,
nei Liuba ȘOVA, *judecători*,
cu participarea dlui Andrei Harbuz, *asistent judiciar*,

Având în vedere sesizarea înregistrată la 14 iulie 2025,
Examinând admisibilitatea sesizării menționate,
Având în vedere actele și lucrările dosarului,
Deliberând la 23 octombrie 2025, în camera de consiliu,

Pronunță următoarea decizie:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a articolului 266 din Codul penal, în redactarea anterioară Legii nr. 35 din 2 martie 2023, ridicată de dna avocat Aliona Ciocanu, în interesele dlui Iurii Petelca, în dosarul nr.1-276/2022, pendinte la Judecătoria Bălți, sediul Glodeni.

2. Sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a fost trimisă la Curtea Constituțională de dl Vasile Nogai, judecător de la Judecătoria Bălți, sediul Glodeni, pe baza articolului 135 alin. (1) literele a) și g) din Constituție.

ÎN FAPT

A. Circumstanțele cauzei

3. Circumstanțele cauzei, așa cum au fost formulate de autorul sesizării, pot fi rezumate după cum urmează.

4. Pe rolul Judecătoriei Bălți, sediul Glodeni, se află cauza penală de acuzare a dlui Iurii Petelca de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 264 alin. (4) (*încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport*), 264¹ alin. (4) (*conducerea mijlocului de transport cu depășirea limitelor de alcool admisibile sau în stare de ebrietate produsă de alte substanțe*) și 266 (*părăsirea locului accidentului rutier*) din Codul penal.

5. În procesul de examinare a cauzei, dna avocat Aliona Ciocanu a ridicat, în interesele dlui Iurii Petelca, excepția de neconstituționalitate a articolului 266 din Codul penal, în redactarea anterioară Legii nr. 35 din 2 martie 2023.

6. Printr-o încheiere din 22 mai 2025, judecătorul a admis cererea de ridicare a excepției de neconstituționalitate și a dispus trimiterea sesizării la Curtea Constituțională, în vederea soluționării acesteia.

Legislația pertinentă

7. Prevederile relevante ale Constituției sunt următoarele:

Articolul 21

Prezumția nevinovăției

„Orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale.”

Articolul 23

Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

„(1) Fiecare om are dreptul să i se recunoască personalitatea juridică.

(2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.”

Articolul 26

Dreptul la apărare

„(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) Fiecare om are dreptul să reacționeze independent, prin mijloace legitime, la încălcarea drepturilor și libertăților sale.

(3) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.

(4) Amestecul în activitatea persoanelor care exercită apărarea în limitele prevăzute se pedepsește prin lege.”

8. Prevederile relevante ale Codului penal, adoptat prin Legea nr. 985 din 18 aprilie 2002, sunt următoarele:

Articolul 264

Încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport

„(1) Încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății,

se pedepsește cu amendă în mărime de pînă la 650 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 3 ani cu (sau fără) privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de pînă la 2 ani.

[...]

(3) Acțiunea prevăzută la alin.(1), care a provocat:

- a) vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății;
- b) decesul unei persoane,

se pedepsește cu închisoare de la 3 la 7 ani cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

(4) Acțiunea prevăzută la alin.(3), săvîrșită în stare de ebrietate,

se pedepsește cu închisoare de la 4 la 8 ani cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

(5) Acțiunea prevăzută la alin.(1), care a cauzat decesul a două sau mai multor persoane,

se pedepsește cu închisoare de la 6 la 10 ani cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

[...].”

Articolul 266 Părăsirea locului accidentului rutier

„Părăsirea locului accidentului rutier de către persoana care conducea mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, dacă aceasta a provocat urmările indicate la art. 264 alin. (3) și (5),

se pedepsește cu amendă în mărime de la 550 la 850 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 2 ani.”

[În redactarea anterioară Legii nr. 35 din 2 martie 2023]

9. Prevederile relevante ale Codului de procedură penală, adoptat prin Legea nr. 122 din 14 martie 2003, sunt următoarele:

Articolul 21 Libertatea de mărturisire împotriva sa

„(1) Nimeni nu poate fi silit să mărturisească împotriva sa ori împotriva rudelor sale apropiate, a soțului, soției, logodnicului, logodnicei sau să-și recunoască vinovăția.

(2) Persoana căreia organul de urmărire penală îi propune să facă declarații demascatoare împotriva sa ori a rudelor apropiate, a soțului, soției, logodnicului, logodnicei este în drept să refuze de a face asemenea declarații și nu poate fi trasă la răspundere pentru aceasta.”

10. Prevederile relevante ale Convenției nr. 87 din 8 noiembrie 1968 cu privire la circulația rutieră, în vigoare pentru Republica Moldova din 26 mai 1994, sunt următoarele:

Articolul 31 Comportamentul în caz de accident

„(1) Fără să aducă prejudicii dispozițiilor legislației naționale în ceea ce privește obligația de a acorda ajutoare celor răniți, fiecare conducător sau utilizator al drumului, implicat într-un accident, trebuie:

- a) să oprească imediat ce o poate face fără a crea un pericol suplimentar pentru circulație;
- b) să se străduiască să asigure securitatea circulației la locul accidentului și, în cazul în care o persoană a fost ucisă sau rănită grav, să evite, în măsura în care aceasta nu afectează securitatea circulației, orice modificare a locului accidentului sau dispariția urmelor care ar putea fi utile pentru stabilirea responsabilității;
- c) dacă alte persoane implicate în accident i-o cer să se legitimeze;
- d) dacă o persoană a fost rănită sau ucisă în accident să anunțe poliția și să rămână sau să revină la locul accidentului până la sosirea acesteia, cu excepția cazului în care a fost

autorizat de aceasta să părăsească locul accidentului sau când nu ea este aceea care acordă ajutor celor răniți sau are nevoie să fie ea însăși îngrijită.

(2) Părțile Contractante sau subdiviziunile lor pot, în cadrul legislațiilor lor naționale să se abțină de a impune prescripția prevăzută la alineatul d) al paragrafului 1 al prezentului articol, atunci când nici o rănire gravă n-a avut loc și când nici o persoană implicată în accident nu solicită avertizarea poliției.”

ÎN DREPT

A. Argumentele autorului excepției de neconstituționalitate

11. Autorul sesizării afirmă că norma contestată nu corespunde criteriilor de claritate, accesibilitate și previzibilitate a legii penale. În special, acesta susține că omisiunea legislatorului de a defini în Codul penal termenii „locul”, „accident rutier” și „părăsire”, utilizați în norma contestată, determină interpretarea și aplicarea prin analogie a legii penale.

12. Totodată, autorul excepției susține că prevederea criticată îl obligă pe conducătorul auto să rămână la locul producerii accidentului rutier, iar acest fapt îl constrânge în mod indirect să coopereze cu organele de urmărire penală, contrar dreptului de a nu se autoincrimina și dreptului la tăcere. Potrivit acestuia, o asemenea obligație aduce atingere prezumției de nevinovăție și dreptului la apărare.

13. Suplimentar, autorul sesizării susține că norma contestată în raport cu infracțiunile prevăzute de articolul 264 alin. (3) și (5) din Codul penal sancționează de două ori aceeași faptă, contrar principiului *ne bis in idem*.

14. În opinia autorului sesizării, prevederile contestate contravin articolelor 1, 4, 7, 21, 23, 26 și 54 din Constituție, articolelor 6, 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum și articolului 14 din Pactul internațional privind drepturile civile și politice.

B. Aprecierea Curții

15. Examinând admisibilitatea sesizării privind excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele.

16. În conformitate cu articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, controlul constituționalității legilor, în prezenta cauză a unor prevederi din Codul penal, ține de competența Curții Constituționale.

17. Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de avocatul unei părți în proces. Astfel, excepția este formulată de un subiect abilitat cu acest drept, pe baza articolului 135 alin. (1) literele a) și g) din Constituție.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie articolul 266 din Codul penal, în redactarea anterioară Legii nr. 35 din 2 martie 2023, care nu a făcut anterior obiect al controlului de constituționalitate.

19. În acest context, pornind de la natura sa, excepția de neconstituționalitate, poate fi ridicată atât în privința actelor în vigoare, cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, cât și în privința actelor care nu mai sunt în vigoare, dacă sub imperiul acestora s-au născut raporturi juridice care continuă să producă efecte, iar norma este aplicabilă raporturilor juridice litigioase și este determinantă în soluționarea cauzei (DCC nr.151 din 17 noiembrie 2022, § 22).

20. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o cauză penală în care persoana este acuzată, printre altele, de părăsirea locului accidentului

rutier. Curtea admite că instanța de judecată va ține cont de prevederile contestate în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

21. Curtea reține că o altă condiție obligatorie pentru ca excepția de neconstituționalitate să poată fi examinată în fond este incidența unui drept fundamental. Astfel, Curtea va analiza, prin prisma argumentelor autorului sesizării, dacă prevederile contestate reprezintă o ingerință într-un drept fundamental (a se vedea DCC nr. 87 din 25 iulie 2024, § 15).

22. Autorul excepției susține că prevederile contestate sunt contrare articolelor 1 (*statul Republica Moldova*), 4 (*drepturile și libertățile omului*), 7 (*Constituția, Legea Supremă*), 21 (*prezumția nevinovăției*), 23 (*dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle*), 26 (*dreptul la apărare*) și 54 (*restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*) din Constituție.

23. În jurisprudența sa, Curtea a subliniat că articolele 1, 4, 7, 23 și 54 din Constituție nu au o aplicabilitate de sine stătătoare. Pentru a fi aplicabile, autorul excepției trebuie să demonstreze, în mod argumentat, existența unei ingerințe în drepturile garantate de Constituție (a se vedea DCC nr. 73 din 20 iunie 2024, § 23).

24. Curtea reține că, potrivit articolului 21 din Constituție, orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale. Curtea menționează că dreptul la tăcere constituie un element al dreptului la apărare ca parte a unui proces echitabil (a se vedea, *mutatis mutandis*, HCC nr. 28 din 18 noiembrie 2014, § 32 și 33).

25. Privită ca o garanție procedurală în contextul unui proces penal, prezumția de nevinovăție impune exigențe în privința sarcinii probei (*Barberà, Messegué și Jabardo v. Spania*, 6 decembrie 1988, § 77; *Telfner v. Austria*, 20 martie 2001, § 15), a prezumțiilor legale de fapt și de drept (*Salabiaku v. Franța*, 7 octombrie 1988, § 28; *Radio France și alții v. Franța*, 30 martie 2004, § 24), a dreptului de a nu se autoincrimina (*Saunders v. Marea Britanie*, 17 decembrie 1996, § 68; *Heaney și McGuinness v. Irlanda*, 21 decembrie 2000, § 40) și a afirmațiilor premature din partea instanței de judecată sau din partea altor funcționari publici, cu privire la vinovăția inculpatului (*Allenet de Ribemont v. Franța*, 10 februarie 1995, § 35-36; *Neák v. Slovacia*, 27 februarie 2007, § 88).

26. Pentru a stabili dacă esența dreptului la tăcere și a privilegiului de a nu se autoincrimina a fost încălcată, instanța trebuie să țină cont de natura și de gradul de constrângere utilizat pentru a obține mărturia, de existența oricăror garanții de procedură corespunzătoare, precum și de scopul utilizării materialelor dobândite în acest mod (a se vedea cauza *O'Halloran și Francis vs. Regatul Unit*, 29 iunie 2007, § 55).

27. Curtea constată că situația-premisă a infracțiunii prevăzute de articolul 266 din Codul penal constă în părăsirea locului accidentului rutier de către persoana care conducea mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, dacă aceasta a provocat urmările indicate la articolul 264 alin. (3) și (5) din Cod.

28. Cu privire la criticile care pretind omisiunea legislatorului de a defini în Codul penal termenii „locul” și „părăsire” utilizați în norma contestată, Curtea menționează că legea penală nu poate să exceleze în texte explicative. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept

penal. Astfel, rolul decizional acordat instanțelor de judecată urmărește tocmai înlăturarea dubiilor care persistă cu ocazia interpretării normelor (a se vedea DCC nr.87 din 25 iulie 2024, § 22; DCC nr.28 din 13 februarie 2025, § 24).

29. În acest context, Curtea notează că destinatarul legii poate stabili sensul textului de lege criticat, inclusiv prin recurgerea la consiliere juridică sau prin aplicarea simplă a regulilor de interpretare lingvistică, pornind de la sensul textului criticat, în conformitate cu esența infracțiunii incriminate (a se vedea DCC nr. 68 din 24 iunie 2025, § 29).

30. Noțiunea de „accident în trafic rutier” este definită atât în articolul 2 din Legea nr. 131 din 7 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier, cât și în pct. 7 din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009. Astfel, accidentul în trafic rutier reprezintă un eveniment produs ca urmare a încălcării normelor de siguranță a traficului rutier, în care au fost implicate unul sau mai multe vehicule aflate în circulație pe drum public, în urma căruia a rezultat vătămarea sănătății, a integrității corporale, decesul uneia sau al mai multor persoane ori a fost cauzat un prejudiciu material.

31. Prevederile Legii privind siguranța traficului rutier și ale Regulamentului circulației rutiere sunt armonizate cu dispozițiile Convenției asupra circulației rutiere, semnată la Viena la 8 noiembrie 1968, în vigoare pentru Republica Moldova din 26 mai 1994. Prin acest instrument internațional, statele părți și-au propus să faciliteze circulația rutieră internațională și să sporească nivelul de siguranță rutieră, prin instituirea unui cadru normativ unitar și predictibil.

32. Articolul 31 al Convenției stabilește comportamentul obligatoriu al conducătorilor auto implicați într-un accident rutier, prevăzând, pe lângă obligația de a asigura securitatea traficului și de a acorda primul ajutor victimelor, și interdicția de a părăsi locul accidentului până la sosirea autorităților competente, precum și interdicția de a altera urmele esențiale pentru stabilirea responsabilității.

33. Curtea reține că obligația de a nu părăsi locul accidentului are natura unei obligații privind conduita conducătorului auto, nu privind exprimarea sau recunoașterea vinovăției. Aceasta nu afectează dreptul persoanei de a nu contribui la propria acuzare, pentru că nu presupune oferirea de declarații ori probe împotriva sa. Organele de drept rămân responsabile să-i probeze vinovăția, în conformitate cu exigențele unui proces echitabil.

34. Incriminarea părăsirii locului accidentului rutier este strâns legată de obligațiile stabilite prin Regulamentul circulației rutiere, care, *inter alia*, îl obligă pe conducătorul mijlocului de transport implicat într-un accident rutier: (i) să oprească imediat vehiculul semnalizându-l; (ii) să nu schimbe poziția vehiculului și a obiectelor de pe partea carosabilă provenite ca urmare a accidentului în traficul rutier, cu excepția cazurilor stabilite de Regulament; (iii) să acorde primul ajutor, să cheme ambulanța în cazul în care în accident au fost cauzate traumatisme persoanelor, iar dacă aceasta nu este posibil sau în cazurile de urgență – să asigure transportarea persoanei traumatizate la cea mai apropiată unitate medicală cu un vehicul de ocazie ori cu propriul vehicul, să declare la unitatea medicală identitatea sa, prezentând permisul de conducere sau alt act, precum și certificatul de înmatriculare a vehiculului, ulterior să revină la locul accidentului; (iv) să elibereze partea carosabilă deplasând vehiculul pe acostament ori cât mai aproape de bordura trotuarului, atunci când în urma accidentului nu sunt persoane decedate și/sau traumatizate, iar prezența pe partea carosabilă a vehiculului implicat în

accident face dificil sau blochează traficul rutier; (v) să marcheze locul inițial al vehiculului, obiectelor ce țin de accident și a persoanei traumatizate, dacă se impune schimbarea poziției acestora pentru acordarea primului ajutor, transportarea persoanei traumatizate cu propriul vehicul la unitatea medicală sau pentru eliberarea părții carosabile; (vi) să asigure, pe cât este posibil, păstrarea urmelor, precum și ocolirea locului accidentului; (vii) să anunțe despre accident poliția și să rămână pe loc până la sosirea polițiștilor; (viii) să nu consume băuturi alcoolice sau droguri, precum și să nu administreze medicamente preparate în baza acestora până nu va fi supus testării alcoolscopice și/sau testării antidrog, sau, după caz, examinării medicale și prelevării probelor biologice (a se vedea pct. 12 din Regulamentul circulației rutiere).

35. Curtea remarcă faptul că dispozițiile Codului de procedură penală oferă suficiente garanții pentru respectarea prezumției de nevinovăție. Astfel, nicio persoană nu poate fi constrânsă să facă declarații împotriva propriei sa. Persoana față de care organul de urmărire penală solicită declarații are dreptul de a refuza să le ofere, fără a putea fi trasă la răspundere pentru acest refuz (a se vedea articolul 21 din Codul de procedură penală).

36. Curtea evidențiază că prin incriminarea părăsirii locului accidentului de către persoana care conducea mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, dacă persoana a provocat vătămări corporale grave sau decesul unei sau mai multor persoane, statul își îndeplinește obligația constituțională de a proteja viața, sănătatea și demnitatea umană, precum și de a garanta drepturile victimelor infracțiunilor și repararea prejudiciilor cauzate acestora.

37. Referindu-se la corelația dintre obligația statului și obligația conducătorilor mijloacelor de transport în domeniul securității traficului rutier, Curtea a reținut că securitatea traficului rutier prezintă un interes public major, prin urmare asigurarea securității este o obligație pozitivă a statului. Unitatea de transport, ca participant la trafic, reprezintă o sursă de pericol sporit, conducătorul auto având obligația de a respecta anumite reglementări impuse de autorități în evitarea riscurilor rezultate din utilizarea autovehiculelor (a se vedea HCC nr. 28 din 18 noiembrie 2014, §45; HCC nr. 18 din 18 iulie 2016, § 54-56).

38. Curtea Europeană a subliniat că, în temeiul articolului 2 din Convenție, autoritățile statale sunt obligate să instituie și să aplice efectiv măsuri legislative și administrative apte să protejeze viața și sănătatea persoanelor, inclusiv în contextul siguranței rutiere. Această obligație implică prevenirea riscurilor inerente traficului printr-un cadru coerent, funcțional și eficient (a se vedea cauza *Smiljanić v. Croația*, 25 iunie 2021, §§ 64–70).

39. Într-o cauză în care reclamantul a invocat dreptul de a nu se autoincrimina, motivând că rămânerea la fața locului și obligația de a-și comunica numele și adresa după un accident rutier soldat cu daune materiale ar fi contrară acestui drept, Curtea Supremă a Statelor Unite ale Americii a reținut că o asemenea obligație nu constituie o constrângere de natură testimonială și nu aduce atingere dreptului de a nu contribui la propria acuzare. Această obligație servește unor scopuri legitime precum identificarea părților implicate și investigarea circumstanțelor accidentului, fără a impune furnizarea de declarații sau de probe autoincriminatorie din partea conducătorului auto (*California v. Byers*, (1971) 402 U.S. 432–433).

40. Având în vedere cele enunțate *supra*, Curtea reține că dreptul de a nu se autoincrimina, garantat de articolul 21 din Constituție, nu este incident în această cauză.

41. Referitor la criticile avansate de autor cu privire la pretinsa încălcare a principiului *ne bis in idem*, reglementat de articolul 4 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Curtea subliniază că acest principiu îi garantează persoanei dreptul de a nu fi urmărită, judecată sau pedepsită de mai multe ori pentru aceeași faptă (a se vedea DCC nr.122 din 3 august 2021, § 21).

42. Curtea a reținut în jurisprudența sa, cu referire la practica Curții Europene, că regula generală stabilită de elementul *bis* (dubla procedură) al principiului *ne bis in idem* urmărește interzicerea repetării unei proceduri penale care a fost încheiată printr-o hotărâre „definitivă” (*res judicata*) (a se vedea *A și B v. Norvegia* [MC], 15 noiembrie 2016, § 109; DCC nr. 5 din 5 ianuarie 2021, § 18). Dubla procedură trebuie să vizeze aceeași faptă.

43. În această cauză, Curtea reține că faptele incriminate de articolele 264 alin. (3) și (5) și 266 din Codul penal au conținuturi distincte. Astfel, nu este întrunită condiția identității faptelor necesară pentru incidența principiului *ne bis in idem*.

44. Referitor la articolul 26 din Constituție, Curtea observă că autorul sesizării nu a argumentat caracterul contradictoriu al normei contestate cu Constituția. Simpla trimitere la prevederile constituționale nu poate fi considerată o critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea fondului sesizărilor formulate de o asemenea manieră, Curtea Constituțională i-ar înlocui pe autori la formularea argumentelor de neconstituționalitate și ar efectua un control din oficiu (a se vedea DCC nr. 71 din 18 iunie 2024, § 19).

45. Totodată, Curtea observă că problema abordată de autorul excepției de neconstituționalitate își are sursa în aplicarea legii, nu în neclaritatea acesteia. În acest sens, Curtea reamintește că nu analizează cazuri concrete și chestiuni de interpretare și de aplicare a legii, dar poate efectua doar un control abstract al constituționalității legii contestate (a se vedea DCC nr. 181 din 14 decembrie 2023, § 26; DCC nr. 71 din 18 iunie 2024, § 24). De altfel, chestiunile legate de interpretarea și de aplicarea legii nu țin de competența Curții Constituționale. Această competență le revine, prin definiție, instanțelor de judecată (a se vedea DCC nr. 172 din 7 decembrie 2023, § 22).

46. Pentru că nu s-a demonstrat incidența unui drept fundamental garantat de Constituție, Curtea notează că nici articolele 1, 4, 7, 23 și 54 din Constituție nu sunt aplicabile.

47. Astfel, Curtea constată că sesizarea privind excepția de neconstituționalitate nu întrunește condițiile de admisibilitate și nu poate fi acceptată pentru examinare în fond.

Din aceste motive, pe baza articolelor 135 alin. (1) literele a) și g), 140 alin. (2) din Constituție, 27 alineatele (2) și (4) lit. d), 37 și 40 din Legea cu privire la Curtea Constituțională, Curtea Constituțională

DECIDE:

1. *Se declară inadmisibilă* sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a articolului 266 din Codul penal, în redactarea anterioară Legii nr. 35 din 2 martie 2023, ridicată de dna avocat Aliona Ciocanu, în interesele dlui Iurii Petelca, în dosarul nr. 1-276/2022, pendinte la Judecătoria Bălți, sediul Glodeni.

2. Prezenta decizie este definitivă, nu poate fi supusă niciunei căi de atac, intră în vigoare la data adoptării și se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

Președinte

Domnica MANOLE

Chișinău, 23 octombrie 2025

DCC nr. 152

Dosarul nr. 164g/2025